

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 4 (maj 1921)

DE RÖDE FAGFORENINGERS INTERNATIONALE RAAD

[Artikeln gavs även ut som broschyr i något reviderad översättning, se [Amsterdam eller Moskva](#)]

A. LOSOVSKIJ

Amsterdam, Moskva, London.

Den starka jäsning, som gripit omkring sig inom de vidsträcktaste kretsar av Europas arbetande befolkning, har i hög grad tillspetsat den kris, som för närvarande övergår den internationella fackföreningsrörelsen. Redan under kriget hade de bägge koalitioner socialpatrioter försökt bilda en egen fackföreningsinternational, vilket som bekant fullständigt misslyckades. Knappt var kriget slut, och de chauvinistiska övre lagren började känna massornas tryck, förrän de strax satte i gång med återuppbyggandet av den genom kriget och deras eget förräderi tillintetgjorda fackföreningsinternationalen. För detta ändamål inkallades till Bern under februari 1919 en konferens, som å sin sida förberedde inkallandet av den internationella fackföreningskongressen i Amsterdam.

Konferensen öppnades i slutet av juli, då grundstenen lades till den organisation, som sedan blivit känd under namnet Fackföreningsinternationalen i Amsterdam. Bland den nya organisationens byggmästare återfinns vi våra gamla bekanta hurra-patrioter från skilda länder, vilkas hela värksamhet under kriget bestod i att göra arbetarklassen till ett blint redskap i det fosterländska kapitalets händer. I detta hänseende, såväl som i varje annat, blev kongressen en noggrann kopia av den II International, som tyvärr har att uppvisa så många chauvinister och så få socialister. Den nationella ståndpunkten värkade hela tiden såsom en hämsko på kongressens arbete. Såsom segrare fordrade belgier och fransmän av de besegrade – de tyska och österrikiska fackföreningarna — att de skulle erkänna sin skuld till kriget, men framhårdade själva i påståendet, att deras beteende varit oklanderligt, då de kämpat för ”civilisation, kultur och demokrati”. Bakom de hövliga, innehållslösa orden gömde sig den tarvliga, nationella ståndpunkten, som vid genomläsandet av de iskalla och hycklande protokollen från denna kongress framkallar en känsla av djupaste förakt. Belgiens representant uppträdde som åklagare, Tysklands representant som försvarsadvokat, Gompers, Jouhaux och Appleton, krypande och lismande tjänstehjon åt sina regeringar, såsom domare och experter i den stora rättegång, där frågan gällde, huruvida de tyska fackföreningarnas taktik motsvarat alla anspråk på internationell solidaritet, eller icke. Sassenbach grep till ordet och förkunnade i mycket försiktiga ordalag, att de tyska fackföreningarna alltid tillstått, att en stor orättfärdighet blivit begången mot Belgien; de tyska fackföreningarna hade varit övertygade om, att Tyskland förde ett försvarskrig; de skulle naturligtvis på det skarpaste uppträtt mot detta krig, om de vetat, att det icke var ett försvarskrig. Sassenbach påpekade vidare, hur dåligt underrättade bägge parterna varit, och slutade sitt tal med, att allt, som blivit gjort, gjorts i avsikt att tjäna det tyska folkets livsintressen, utan att man härmed velat begå någon orätt mot andra länders arbetare eller bryta mot internationella förpliktelser. Dessa ord uppväckte en storm av Ovilja bland de tyska ombuden; en del av delegationen desavouerade Sassenbach, och kongressen antog en resolution, där det hette, att den internationella fackföreningskongressens huvuduppgift bestode i återupprättandet av Fackföreningsinternationalen i ändamål att förebygga upprepadet av sådana tilldragelser, som utspelats omedelbart före kriget och under detsamma. Efter mottagandet av den tyska delegationens redogörelse konstaterades det i denna uttryckta beklagandet och övergicks till dagordningen.

Sedan Ententens socialpatrioter framvingat denna hycklande förklaring från sina tyska kolleger, lät de tyskarna i varje ögonblick känna sin underlägsenhet såsom besegrad nation, lät

Legien falla igenom vid valet av andre v. ordförande, oaktat han står tio gånger högre än Jouhaux och Appleton sammantagna. Därpå erbjöd Ententens socialpatrioter denna post i Amsterdaminternationalens presidium åt de österrikiska fackföreningarnas ledare Hüber, som på grund av solidaritet med tyskarna avböjde äran. Han sade, att de hade lidit gemensamt och ville därför hålla samman.

Bortsett från dessa nationalistiska trätor fattade kongressen ett beslut i fråga om deltagandet i Washingtonkonferensen samt i frågan om socialiseringen. Socialiseringskommissionen föreslog en märklig resolution, som antogs av kongressen. Kommissionen föreslog nämligen kongressen att göra ett uttalande av följande innehåll. Den såsom en följd av kriget uppkomna och sedan allt mera utpräglade ekonomiska desorganisationen vore ett bevis på, att kapitalismen är urståndsatt att organisera den för massornas levnadsbehov nödvändiga produktionen. I det kongressen gav sitt erkännande åt det duktiga arbete, som presterades av arbetarförbunden i allmänhet och av de organiserade arbetarna i all synnerhet, ville den hävda, att fackföreningarna bildade förutsättningen och det breda underlaget för socialiseringens förvärligande, och att det vore nödvändigt att hos alla länders proletariat ingjuta en strävan och en aktivitet för realiserandet av produktionsmedlens socialisering.

Till detta ändamål föreslog kongressen den Internationella Fackföreningsfederationens byrå att samla tillgängliga data beträffande socialiseringens resultat i de länder, där en socialisering kommit till stånd inom den ena eller andra industrigrenen, samt bringa dessa resultat till de olika fackföreningscentralernas kännedom.

Kommissionen föreslog kongressen göra ett uttalande, som fastslog, att produktionens socialisering och förvärligandet av allmänt och individuell välstånd vore möjliga endast under en normal, vetenskapligt organiserad produktion, som utvecklade sig progressivt. Blott under denna förutsättning vore socialiseringen ändamålsenlig och möjlig.

I detta beslut finner vi åtskilliga intressanta poänger och får framför allt lära oss, att socialiseringen icke är någon svår sak, blott den är ”riktig och vetenskapligt organiserad”, men att den är en betydelsefull uppgift, med vilken man just därför måste gå ytterst varsamt tillväga. Dock har kongressen, som gör anspråk på ledningen av hela den samtliga internationella fackföreningsrörelsen, just inget annat att säga, än att det är nödvändigt att ”fästa arbetarnas uppmärksamhet” på denna fråga. Kongressen gav i uppdrag åt Fackföreningarnas Internationella Federation att samla material rörande denna fråga men glömde tillägga, på vad sätt den av kongressen förordade socialiseringen skulle kunna förvärligas. Denna förtegenhet är icke en slump. De hade helt enkelt ingenting att säga i denna fråga, då allt, som sägas kunde beträffande klassernas samarbete, redan blivit sagt, och arbetarklassen icke vidare vill höra talas härom. Således måste de tala i lärda termer om ”den ständigt växande produktionen” och på bakvägar smuggla in beslutet om att icke delta i socialistisk kamp. Detta har de utfört med invand färdighet; men för att ingen måtte komma på den tanken, att det Internationella Fackföreningsförbundet hade brännande uppgifter att lösa, när det gällde socialiseringens genomförande, gav de i uppdrag åt kongressen att ”insamla material rörande denna fråga”. Härav följer, att saken icke gäller organiserandet av revolutionär klasskamp utan blott gäller en ny brevlåda. Denna fredliga, icke klassmedvetna karaktär bekräftas av Internationella Federationens stadgar.

Enligt statutet är Internationella Fackföreningsförbundets program följande:

- a) Utbyte av meddelanden, som kan vara av vikt för arbetarrörelsen.
- b) Samlandet och utarbetandet av enhetliga statistiska tabeller.
- c) Beslutandet och realiserandet av ömsesidigt understöd.

d) Krav på utvecklandet av facklig propaganda i angränsande länder på framställd begäran från ifrågavarande fackföreningscentraler.

e) Biläggandet av meningsskiljaktigheter inom rörelsen.

f) Samlandet av material rörande den sociala lagstiftningen i alla länder samt stöd åt alla strävanden att genomföra och förbättra densamma.

g) Reglerandet i fackföreningarnas intresse av in- och utvandringen.

h) Avslutandet av gemensamma fördrag i förbundsmedlemmarnas intresse i ändamål att reglera övergången från ett förbund i det ena landet till motsvarande förbund i ett annat.

i) Utgivandet av en internationell krönika. Efter att ha uppställt ett dylikt aktionsprogram överfölls tydligen författarna själva av tvivel på dess tidsenlighet. Därför tillade de ytterligare en paragraf rörande "det Internationella Fackföreningsförbundets mål". Vari består då detta mål? Enligt den internationella fackföreningsrörelsens ansvariga ledares mening har Fackföreningarnas Internationella Federation följande uppgifter att lösa – och detta efter ett nästan otroligt krig och trots begynnande social revolution:

1) Understöd åt nu eller framdeles anslutna organisationer i deras intressen och strävanden på nationell och internationell grundval.

2) Understöd åt fackföreningsrörelsen, såväl den nationella som den internationella, i de länder, som ännu icke anslutit sig till Internationella Federationen.

3) Medvärkan till enhetliga aktioner i alla frågor, som rör allmänna fackföreningsintressen.

4) Bekämpandet av internationellt strejkbryteri.

5) Anskaffandet av pänningmedel till förvärligandet av ovan anförda mål såväl som till övriga fackföreningsmål, som är omnämnda i andra paragrafer av detta statut.

Detta är allt, som herrar Legien, Jouhaux, Oudegeest, Torberg och andra ledare av Västeuropas fackföreningar har att säga om fackföreningarnas uppgifter och om deras internationella stab. Hur har det kommit därefter, att ett dylikt, minst sagt egendomligt aktionsprogram kunnat författas, och detta såsom ett resultat av två kongresser, såsom ett resultat av framstående fackföreningsledares rådplägning? Giv akt på, att statutet med avsikt undviker att beröra frågan om socialismen. Uttrycket "socialism" förekommer icke en enda gång, och hela statutet är så uppställt, att det med fördel skulle kunna användas av vilken som helst sportförening eller av något internationellt förbund för bekämpandet av asiatisk kolera. Detta färglösa program är alldeles utmärkt betecknande för den andliga förvirring och oreda, som råder inom fackföreningsrörelsen i hela världen. Men vad kunde i själva verket dylikt folk, som var och en i sitt land specialiserat sig till ledare för fackliga organisationer, ha att säga om socialism och klasskamp? Hur skulle Legien kunna yttra sig, om klasskamp, Legien, som är de tyska fackföreningarnas andlige fader? Vad kunde Léon Jouhaux ha att förtälja angående revolution, Léon Jouhaux, den f. d. revolutionäre syndikalisten, som numera är betjänt åt varenda fransk regering och sekreterare -för Allmänna Arbetskonfederationen? Folk, som hemma hos sig endast befattar sig med dylik aktningvärd värksamhet, kan på sin höjd åstadkomma en förening av liebhavrar på kaninjakt eller möjligtvis en internationell brevlåda.

Sedan fackföreningsledarna lagt grunden till denna så storartade institution, grep de sig an med frågan, huruvida det vore tillrådligt att delta i den konferens, som sammankallats av Nationernas Förbund. Kongressen beslöt sig för att delta i densamma, dock under den förutsättningen, att fackföreningsrepresentanterna från de besegrade länderna finge tillträde. Washingtonkonferensen, oktober 1919, som inkallats i enlighet med en av artiklarna i

Versaillesfreden, var sammansatt av representanter från regeringarna, industriens män och arbetarna. För vilket ändamål deltog då fackföreningarna i denna konferens? Förklaringen härpå finner vi i en resolution av Allmänna Arbetskonfederationen, och vi överlämnar ordet åt de franska socialpatrioterna själva, såsom varande Amsterdaminternationalens talangfullaste förespråkare, och låter dem, så gott de kan, uttrycka fackföreningarnas taktik i ”konstnärligt” svarvade fraser och dölja den under vackra talesätt. Sedan Allmänna Arbetskonfederationens exekutiv valt Jouhaux till sin representant vid Washingtonkonferensen och låtit honom få Dumoulin, Bidegarey, Lenoir och Jeanne Bouvier som ”tekniska rådgivare”, avfattade den en lång resolution, i vilken det bl. a. heter:

”Utan att taga tillbaka den kritik, som uttalats av våra representanter i fredskonferensens arbetskommission, och i likhet med övriga nationella arbetarorganisationer hävdande Versaillesfredens förlikningspolitik, begiver sig Allmänna Arbetskonfederationen till Washington fast besluten att förvärkliga den internationella arbetsorganisation, som grundar sig på de vid den internationella fackföreningskonferensen i Bern uttryckta proletära fordringarna..

”Trogen de grundsatser, som under kriget hävdats på konferenserna och fått sin definitiva utformning i Bern, förklarar denna franska arbetarorganisation det vara nödvändigt att likställa arbetsförhållandena över hela världen och *att för verkliga ett minimum av rättigheter och garantier för arbetarna.* (Kurs. av förf.)

”Det inom Internationalen organiserade proletariatet förklarade, att fastslåendet av denna princip var ett nödvändigt villkor för en varaktig fred, vilket också måste medgivas av regeringen och diplomaterna. Åtnjuter icke alla länders arbetare samma rättigheter, och lever de icke under likartade förhållanden, så är jämvikten i världen omöjlig att upprätthålla.

”Detta är de principer, som är gemensamma för skilda länders fackföreningscentraler, och som i Washington representeras av Allmänna Arbetskonfederationen. Då Frankrikes proletariat sänder sina representanter till denna konferens, utgår det icke från någon önskan att knyta förbindelser med regeringarnas eller de besuttna klassernas representanter, utan giver uttryck åt den fasta viljan hos hela världens arbetarklass till aktiv medvärkan, fast vilja att spela rollen av en bestämmande maktfaktor, fast vilja att ständigt och i verkligheten kontrollera den nya internationella organisationens värksamhet.

”Å andra sidan måste man komma ihåg, att den nya internationella organisationen är och förblir en oskiljaktlig beståndsdel av Nationernas Förbund, som måste anse denna organisation lika nödvändig som det internationella proletariatet, och som är i stånd att en gång för alla bilägga såväl krigiska som ekonomiska konflikter, detta tack vare alla nationers och den organiserade arbetarklassens gemensamma bemödanden.

”Den internationella konferensen i Washington är Nationsförbundets första handling; därför väcker den arbetarnas intresse; dessa har för första gången tillfredsställelsen att se de ännu för kort tid sedan fientliga länderna såsom vänner, tillfredsställelsen att se, att det lyckats arbetarna tillkämpa sig förvärkligandet av sitt ideella mål, som är fred och försoning mellan alla nationer på grundvalen av gemensamt arbete på framåtskridandets, rättvisans och fredens område.

”I samförstånd med Fackföreningsinternationalen skall Allmänna Arbetskonfederationen söka värka för erkännandet av arbetarnas rättigheter i hela världen och för de av samma tankar på det internationella arbetets frigörelse. besjälade proletärernas aktionsfrihet – häri inbegripet även det ryska proletariatet.”

Under kriget hade Allmänna Arbetskonfederationens ledare pratat många dumheter, men denna hopplockning av innehållslösa fraser går över alla gränser. Framför oss ligger,

offentliggjord och utan den ringaste tvetydighet redogörelsen för Nationsförbundets och fackföreningarnas inbördes förhållanden; här pådiktas Nationernas Förbund flera dygder än t. o. m. Wilson de båda halvklotens störste hycklare, i sina bästa ögonblick någonsin hade kunnat drömma om.

Amsterdaminternationalens ”seger” över Nationernas Förbund, som yttrade sig i den principiella tillåtelsen för de tyska och österrikiska fackföreningarna att bevista Washingtonkonferensen, visade sig ganska problematisk; konferensens organisatörer ventilerade frågan med det resultat, att Legien, som av all kraft ville till Washington, på inga villkor tilläts komma dit; likställighetsprincipen följdes dock, så att ”arbetarklassen” blev tillfredställd. Som bekant utarbetade Washingtonkonferensen ett stort program för arbetarlagstiftning; resultatet härav kan formuleras så, att de folk, som redan är i åtnjutande av kortare arbetsdag, skulle vilja lyckliggöra arbetarna även i tillbakablivna länder med samma förmån. Den enda väsentliga följden av allt pratet i Washington var grundandet av Internationella Arbetsbyrån, som började fungera under januari 1920 och slutligen fick följande sammansättning:

Ledare av industriella och ekonomiska företag: Guérin (Frankrike), Madison Bank (England), Nodas (Tjeckoslovakien), Schindler (Schweiz), Carlier (Belgien), Pirelli (Italien) — idel stora företagare och ledare av industriella och ekonomiska sammanslutningar.

Fackföreningsmän: Jouhaux (Frankrike), Oudegeest (Holland), Stuart Henning (England), Torberg (Sverige), Legien (Tyskland) och dessutom en fackföreningsman från Australien — idel beprövade motståndare till klasskampen och underdåniga svansviftare för sina regeringar.

Från de ”neutrala” regeringarna: baronen major de Blanche (Italien), Sir Malcolm Dovelning (England), greve de Eva (Spanien), Nagajaka (Japan), Rufenacht (Schweiz), Sokol (Polen), professor Maheim (Belgien), De Alvear (Argentina), doktor Lehmann (Tyskland), Bedel (Danmark).

Denna internationella skara, som antogs ha kommit tillsammans för att lyckliggöra hela världens arbetare, valde till direktör för institutionen herr Albert Thomas, som har blivit specialist på att släpa socialistiska grundsatser i smutsen.

Varmed befattar sig då Internationella Arbetsbyrån, vari består dess åligganden? Som bekant beslöt Byrån under januari 1920 att avsända till Ryssland en studiekommision, till vilken ombud från Amsterdaminternationalen skulle sluta sig. Arbetsbyrån inkallade vidare en marin konferens till Genua, som höll sina sammanträden från den 15. juni till den 15. juli 1920, och vilken som bekant slutade med en stor skandal, då de engelska sjömännens representanter fordrade avlägsnandet av de tyska ombuden. En hel månads arbete hade icke ens från Allmänna Arbetskonfederationens synpunkt visat några som helst resultat, ty kravet på 8-timmarsdag hade vid omröstningen fallit med 48 röster mot 25. Det fordrades en majoritet på två tredjedelar, hette det i Allmänna Arbetskonfederationens officiella redogörelse; det fattades blott ”en enda röst”, säges det helt sorgset i rapporten. Internationella Arbetsbyrån sysselsätter sig också med att till fromma för allmänheten samla material ur böcker, som handlar om social lagstiftning o. d., varvid Arbetsbyrån, enligt en uppgift av Albert Thomas på Byråns sammanträde i Berlin, i sitt arbete får hjälp av fackföreningarna. För att komma på det klara med, vad denna Byrå egentligen skall föreställa, vars direktör sitter med en årlig lön av fattiga 222,000 frang (1 miljon mark), vill vi anföra några rader ur en konservativ fransk tidning, där det i ett nummer från den 23. september 1920 heter:

”Arbetsbyrån skyddar arbetarna genom att överallt, t. o. m. där arbetarorganisationerna är svaga, draga försorg om människovärdiga arbetsvillkor och existensminimum åt arbetarna; den strävar att förbättra och utvidga den sociala lagstiftningen, skyddar arbetarna mot

nationell reaktion, förskaffar dem alla möjliga fördelar på fredlig väg, d. v. s. utan de lidanden, som arbetskonflikter drager med sig.

”För arbetsgivarna är den Internationella Arbetsbyrån till ännu större nytta, *alldenstund arbetarna i flertalet industriländer med egen hjälp kan uppnå allt, vad Byrån kan förskaffa dem. Förutom denna internationella fasta organisation har arbetsgivarna icke ett enda medel att undgå de ödeläggande följderna av de eftergifter, som arbetarna kan framtvunga. Skulle organisationen upphöra i morgon, så skulle arbetsgivarna bli lidande därpå ojämförligt mycket mer än arbetarna.* (Kurs. av förf.)

”För att fylla sitt internationella syftemål måste arbetsbyrån kunna stödja sig på andra likartade organisationer. Arbetarinternationalen äger bestånd (författaren tänker här tydligen på Amsterdaminternationalen); en international av arbetsgivare börjar uppstå. Under de sista månaderna har en rörelse till fromma för en koncentration bland arbetsgivarna kunnat konstateras, men Internationella Arbetsbyrån måste vara i besittning av något ännu mycket viktigare, nämligen internationell solidaritet och internationell god vilja både från folkens och regeringarnas sida. Då kommer de ord, som en gång yttrades av Albert Thomas till den belgiske kungen, att bli icke enbart en tom fras: ”Ers höghet, arbetarinternationalen stöder mig, arbetsgivarinternationalen stöder mig, jag vänder mig nu till konungarnas international.” (Läs ”limmande” den 25. sept. 1920.)

Vi tror oss icke ha mer att tillägga till denna karaktäristik över Internationella Arbetsbyrån. De borgerliga journalisternas klassmedvetna väderkorn har upptäckt den från arbetsgivarnas synpunkt starka sidan hos denna Arbetsbyrå, som grundats under Amsterdaminternationalens auspicier, och i vilken ledarna av Amsterdams Fackföreningsinternational (Jouhaux, Oudegeest, Legien, Torberg, m. fl.) utvecklar en aktiv och iögonfallande värksamhet. Då jag vid underhandlingarna med fackföreningarnas norska sekretariat kom i tillfälle att påpeka dessa brottsliga förhållanden, svarade mig Lian, ordföranden för det norska sekretariatet: ”den eller den arbetarledarens deltagande i Internationella Arbetsbyråns värksamhet är hans privatsak”. Jag svarade: ”skulle de norska arbetarna anse det vara Lians privatsak, om han sysselsatte sig med falskmynteri?” Min liknelse ansågs för ytterst plump och taktlös.

*

Saknaden av en kampinternational föranledde de ryska fackföreningarna och de revolutionära elementen i andra länder att till behandling upptaga frågan om grundandet av en verklig fackföreningsinternational. Initiativet härtill utgick från ryssarna. Utgångspunkten för fackföreningarnas värksamhet i denna riktning var ett upprop från fackföreningarnas Allryska Centralråd av den 10. oktober 1919 i sammanhang med Washingtonkonferensen. Centralrådet föreslog i detta upprop bildandet av en ny central för revolutionära fackföreningar. Sedan fackföreningarnas tredje allryska kongress beslutat sig för inträde i Kommunistiska Internationalen, blev det uppenbart för alla revolutionära element i Västeuropa, att den avgrund, som skiljer Amsterdam från Rysslands fackföreningar, är lika djup som den, vilken är grävd mellan II och III Internationalen. Då representanter för engelska, italienska, bulgariska, franska och serbiska fackföreningar under sommaren 1920 besökte Ryssland, fick denna fråga en praktisk grundval och ledde efter åtskilliga överläggningar till en överenskommelse, vilkens huvudpunkter var följande:

1) Det är arbetarklassens uppgift att förena alla organiserade krafter till en revolutionär klassammanslutning, som bör arbeta hand i hand med det internationella kommunistiska proletariats organisation, och som i intim känning med denna kan utveckla hela sin kraft på uppnåendet av en slutlig seger för den sociala revolutionen och på upprättandet av världsrepubliken.

2) De besuttna klasserna vidtager, utan att spara sina krafter, alla åtgärder för kvävandet av de utsugnas frihetsrörelse.

3) Proletariatets diktatur, som ensamt är i stånd att bryta exploatörernas motstånd och säkerställa de proletära landvinningarna, måste såsom övergångsform och avgörande maktmedel uppställas såsom motsats till bourgeoisins diktatur.

4) Den Internationella Fackföreningsfederationen i Amsterdam är såväl enligt sitt program som sin taktik ur stånd att föra dessa principer eller hela världens proletära massor till seger. Med utgångspunkt från denna övertygelse beslöt rådet:

a) att uttala sitt ogillande över en taktik, som innebar de mest framskridna revolutionära elementens utträde ur de nu bestående fackföreningarna; dessa element är tvärt om skyldiga att använda varje medel att ur fackföreningarna förjaga de opportunist, som har varit och fortfarande är bourgeoisins betrodda medhjälpare;

b) att själv föra en regelrätt propaganda för kommunismen inom alla fackföreningar; att i varje organisation bilda kommunistiska och revolutionära celler i ändamål att hävda och förverkliga vårt, program;

c) att genom en i denna riktning gående omgestaltning av fackföreningsrörelsen bilda ett internationellt kamputskott. Detta utskott skall funktionera såsom internationellt fackföreningsråd och arbeta i överensstämmelse och i fast förbindelse med Kommunistiska Internationalens exekutiv och under de betingelser, som den tredje kongressen kommer att uppställa.

De revolutionära fackföreningarnas nyupprättade internationella organisation ansåg sig icke böra inskränka sig till denna förklaring utan framlade i sitt statut klart och tydligt det mål, för vilket den konstituerat sig. Detta det Internationella Fackföreningsrådets mål fick sitt uttryck i följande provisoriska statut:

1) Att i vidsträcktaste mån värva och agitera för den revolutionära klasskampens idéer, för den sociala revolutionen, för proletariatets diktatur och för revolutionära massaktioner i ändamål att störta den kapitalistiska samhällsordningen och den borgerliga staten.

2) Att bekämpa koalitionen med bourgeoisin — detta frätande kräftsår på fackföreningsrörelsen i hela världen — och hoppet på en fredlig övergång från kapitalism till socialism.

3) Att fast förena de revolutionära klasselementen inom all fackföreningsrörelse och inleda en beslutsam strid både mot den till Nationernas Förbund anslutna Internationella Arbetsbyrån och mot Internationella Fackföreningsfederationens program och taktik.

4) Att taga initiativet i de internationella strider, som måste föras i sammanhang med klasskampens huvudmoment. Att gå i författning om insamlingar till understöd av de strejkande vid stora sociala konflikter, o. d.

5) Att samla allt tillgängligt material, alla uppgifter och dokument, som kan bidra till karaktäristiken av den internationella fackföreningsrörelsen och hålla de till Internationella Rådet hörande organisationerna ä jour med situationen i de skilda länderna.

6) Att offentliggöra böcker och broschyrer över den internationella fackföreningsrörelsens frågor.

En jämförelse mellan Amsterdaminternationalens statut och de i Bern och Amsterdam fattade besluten å ena sidan och å andra sidan Internationella Fackföreningsrådets stadgar och de i Moskva fattade besluten är tillräcklig för att konstatera den mest fullständiga motsats med avseende på mål; uppgifter, program och taktik mellan dessa båda internationella

sammanslutningar. Den tid, i vilken vi lever, medgiver ingen tvetydighet, ingen oklarhet, inga halvkvädna visor, men på sådana tvivelaktiga dygder är Amsterdaminternationalens hela värksamhet byggd. Denna motsats mellan de båda organisationerna betonades av Internationella Fackföreningsrådet i dess första upprop den 1. augusti, där det hl. a. säges:

”Bourgeoisin står stark icke blott på grund av sitt klassmedvetande, sin organisationsförmåga och sin fulla förståelse av den nu uppblossande klasskampens internationella karaktär, utan dess styrka ökas högst väsentligt genom de stora massornas tillbakablivnenhet och bristande klassuppfostran, *vilket är orsaken till, att bourgeoisin i sin kamp mot arbetarna kan stödja sig på arbetarorganisationerna själva.* Detta låter vidunderligt, men det är ett faktum.

”Den revolutionära fackföreningsrörelsens nya generalstab, som redan räknar inemot 8 miljoner medlemmar, vänder sig nu vid början av sin värksamhet till hela världens fackföreningar med ett upprop att bryta med alla, som bedriver brottslig kompromisspolitik med bourgeoisin, och samla sig under den fana, vars inskription är ”Krig på liv och död för den förtryckta mänsklighetens befrielse!”

”Fackföreningarnas och produktionsförbundens Internationella Råd kommer till all världens bourgeoisin icke med frid utan med svärd, och det är detta, som bestämmer karaktären av vår värksamhet. Vårt program består i bourgeoisins störtande på våldets väg, upprättandet av proletariats diktatur, skoningslös kamp, både nationell och internationell, och ett intimt och ouplösligt förbund med Kommunistiska Internationalen.

”Den som menar, att arbetarklassen är i stånd att lösa den sociala frågan genom underhandlingar och kompromisser med bourgeoisin; den som har för sig, att bourgeoisin frivilligt skulle avstå alla produktionsmedel åt proletariats, om det blott kunde uppnå majoritet i parlamentet; den som hyser den uppfattningen, att fackföreningsförbunden skulle kunna stå ”neutrala” under en tid, då världens öden avgöres, då alla gamla förhållanden brakar ihop; den som predikar social fred mitt under en tid av det grymmaste borgarkrig, han må veta, att vi betraktar alla dessa herrar, som står i spetsen för fackföreningsorganisationerna, som våra klassfiender, och att vi står redo till ett obarmhärtigt krig mot dem och mot de av dem bildade organisationerna.

”Fackföreningarnas och produktionsförbundens Internationella Råd och Fackföreningsinternationalen i. Amsterdam står på var sin sida om barriaden. Ur den ena synpunkten sett är det den sociala revolutionens barriad, ur den andra synpunkten är det den sociala reaktionens barriad. För proletären, för den ärlige revolutionären är valet icke svårt.”

En så klart och skarpt uttalad ståndpunkt kunde naturligtvis icke falla dem i smaken, som strävar att undvika alla ömtåliga frågor rörande den internationella fackföreningsrörelsen. Såsom svar på detta första upprop utkom ett av Appleton, Jouhaux, Mertens, Fimmen och Oudegeest undertecknat upprop, i vilket dessa värda herrar påstår:

1) att ett Internationellt Fackföreningsråd icke existerar i verkligheten, utan att det blott är svindel och bluff; 2) att de anonyma författarna av detta manifest antingen är medvetna lögnare eller eländiga ignoranter; 3) att Internationella Fackföreningsförbundet alltid strängt hållit på sin oavhängighet gentemot Nationernas Förbund och Internationella Arbetsbyrå; 4) att Internationella Fackföreningsfederationen förpliktat Nationernas Förbund att tillerkänna de tyska och österrikiska folken samma rättigheter, som arbetarna i andra länder tillkämpat sig; 5) att Fackföreningsfederationen hjälpt de österrikiska arbetarna, då de varit nära att omkomma av hunger; 6) att den hade förklarat Ungern i bojkott; 7) att den hade förhindrat vapentransporten till Polen, och 8) att Fackföreningsfederationen skulle motsätta sig varje slags diktatur. Mot Moskvas tendens att för uppnåendet av politiska mål dela arbetarna i två läger ville den ställa det proletära stridsropet ”Proletärer i alla länder, förena er!”

Vore Internationella Fackföreningsrådet endast en bluff, hade dessa värda herrar nog icke spillt sin tid på en strid mot fiktioner. Internationella Fackföreningsrådet är en fiktion av samma slag som fackföreningsrörelsen i Ryssland, Italien, Bulgarien, Sydslavien, Tjeckoslovakien, Rumänien, en fiktion av samma slag som den revolutionära klassrörelsen i Frankrike, Tyskland. Amerika, o. s. v.; den är en fiktion av precis samma slag som den III. Kommunistiska Internationalen och av samma slag som den sociala revolution, som nu håller på att arbeta sig fram med elementär kraft. Internationella Fackföreningsrådet är ett resultat av den revolutionära tidsandan, av den starka jäsningen bland de fackligt organiserade massorna och deras alltjämt växande missnöje med den förräderipolitik, som bedrivs av fackföreningsrörelsens gamla ledare. Det är icke utan grund, som just nu den brännande frågan framställer sig i alla länder: Moskva eller Amsterdam? Om vi översätter dessa geografiska termer på klasskampens språk, så lyder de: för eller emot den sociala revolutionen, för eller emot proletariats diktatur?

Är det lögn, då man säger, att djupa lager av fackligt organiserade arbetare överallt reser sig och genom sin revolutionära, faktiskt existerande kamp ställer sig i opposition mot Amsterdam? Är det lögn, då man säger, att fackföreningsrörelsen i alla land genomkämpar en svårartad kris, och att det ena landet efter det andra ställer sig på klasskampens grund och därigenom ger hela den fackföreningspolitik, vars apostlar är Appleton, Legien, Jouhaux m. fl., ett slag i ansiktet? Ser man då icke, att Internationella Fackföreningsrådet har sitt stöd i denna oerhört stora revolutionära rörelse? Begriper och märker man allt detta, så är det ett mod, som födes av förtvivlan.

Internationella Fackföreningsrådet beskylls vidare för att med orätt ha misstänkt Internationella Fackföreningsfederationen att stå i förbindelse med Nationernas Förbund och Internationella Arbetsbyrå. Det säges, att Amsterdaminternationalen är alldeles oberoende av dessa tvenne organisationer för tokars exploatering och alldeles icke har någon släktskap med dem. Vi har redan sett, hur pass riktigt detta påstående är, men kan ytterligare anföra ett par fakta, som är betecknande för de ömsesidiga förbindelserna mellan Arbetsbyrå och ledarna för den samtida europeiska fackföreningsrörelsen. Fackföreningskongressen i Orleans fattade den 25. september ett beslut, i vilket Allmänna Arbetskonfederationens deltagande i Internationella Arbetsbyrå hos Nationernas Förbund godkännes. När Albert Thomas var i Berlin under oktober 1920, avlade han rapport över Byråns värksamhet vid en konferens, som anordnats av ledarna för de frisinnade, kristliga och Hirsch-Dunkerförbunden. Den officielle representanten för Tysklands Allmänna Fackföreningsförbund Cohen förklarade i sitt svar på Thomas' tal, att det vore en självklar sak, att Tysklands fackföreningar gäve sitt stöd åt Internationella Arbetsbyrå.

Det står naturligtvis var och en fritt att efter behag förneka tillvaron av Nationernas Förbund, att skriva manifest fulla av harmsna utrop, men — fakta är ofrånkomliga och grymma: förbindelserna mellan Nationernas förbund och Internationella Fackföreningsförbundet i Amsterdam har blivit konstaterade. Den av ledarna för den samtida fackföreningsrörelsen i intimt förbund med företagarna grundade organisationen för utsugning av alla länders arbetare bär namnet Internationella Arbetsbyrå. Kostnaden för den samma bestrides av Nationernas Förbund. Det räcker med att påpeka den omständigheten, att herr Albert Thomas, institutionens direktör, har en årslön på 220,000 frang. Är det möjligt, att de franska, engelska och amerikanska kapitalisterna lagt ut de stora beloppen blott för att slå blå dunster i Thomas', Jouhaux', Legiens och Oudegeests vackra ögon?

För att rättfärdiga sitt deltagande i Washington-konferensen påstår Internationella Fackföreningsförbundet, att det "förpliktigt" Nationernas Förbund att åt de tyska och österrikiska folken "utlova, samma rättigheter, som åtnjutas av arbetarna i andra land. Det är ju möjligt, att Jouhaux, Appleton & Co. övertalat Clemenceau, Lloyd George och Wilson att

)”utlova samma rättigheter, men man måste ha is i magen och avsiktligt blunda för, vad som händer och sker, för att kunna sätta tro till Nationsförbundets förespeglingar. Man måste utplåna Versaillesfreden, det s. k. Nationsförbundets oerhörda banditvälde, de oerhörda bördor, som Nationernas Förbund pålagt det tyska folket — allt detta måste man utplåna ur sitt minne för att kunna ha det bedrövliga modet att öppet, i arbetarnas åsyn stoltsera med några som hälst löften från Nationernas Förbund, liksom vore de segrar.

Appleton, Jouhaux, Oudegeest och Fimmen påstår vidare, att de har framställt fordringar på bojkott mot det vita Ungern och på upphörandet av vapentransport till det vita Polen. Detta är sant. Men hur kan man förklara följande: Sovjetungern störtades under augusti 1919, uppmaningen till bojkott mot den ungerska reaktionen däremot följde först 1920, åtta månader efter de ungerska vita gardenas seger? Omöjlig hade man väl behövt gå många månader för att komma underfund med tragiken i de ungerska arbetarnas läge? Var det verkligen nödvändigt att avvakta morderna på tiotusentals ungerska proletärer för att kunna påbörja en internationell aktion? Förvisso icke. Om det dröjde så länge, innan Fackföreningsinternationalen i Amsterdam höjde sin stämma, så berodde det därpå, att dess ledare, av Jouhaux' och Appletons kaliber, höll med sina regeringar, att de bar moralisk skuld till Ungerns ödeläggelse och först då kunde förmås uppträda till dess skydd, när det icke längre var möjligt att tiga inför proletariatet i deras egna länder, då t. o. m. stenarna började ropa sitt ve löven den ungerska reaktionens förbrytelser. Efter två veckor inställdes emellertid bojkotten mot det ,vita Ungern. I varje fall tycktes bojkotten av den ungerska reaktionen, som i och för sig är värd allt erkännande, blott vara en tom hotelse och ett försenat skryt av Jouhaux, Appleton och andra socialpatrioter. Och vad Ryssland beträffar, så skulle Fackföreningsinternationalens ledare stå där svarslösa, om man frågade dem, på våd sätt de hjälpt det kämpande ryska proletariatet. Vi tillmäter överhuvud taget ingen betydelse åt ord, på vilka icke följer handling; men genom alla dessa beslut, upprop, manifest och genom all denna agitation har i varje fall absolut ingenting utträttats för den ryska revolutionen.

Slutligen förklarar Amsterdamsvar et kategoriskt, att Jouhaux, Legien, Oudegeest, Fimmen in fi. bekämpar diktaturen, från vilket håll den än må komma. Lite försiktigare, om vi får be, mina herrar! Hittilldags har vi inte kunnat märka, att ni bekämpar bourgeoisins diktatur. Och i så fall skulle vi gärna vilja veta, hur denna kamp har tagit sig uttryck. Det skulle vara mycket intressant, om ni ville giva hela världens fackligt organiserade arbetare besked om, hur Jouhaux, Legien, Appleton och deras anhängare har bekämpat bourgeoisins diktatur. Ingen vet något om detta bekämpande av bourgeoisins diktatur, men väl är det bekant, att dessa herrar stadfäst det heliga förbundet mellan kapital och arbete och därigenom påtagit sig det moraliska ansvaret för det internationella blodbadet; det är bekant, att de är bärare av den sociala fredens politik, d. v. s. en politik *för bibehållandet av bourgeoisins diktatur*; och därmed är det ådagalagt, att deras förklaringar om bekämpande av varje slags diktatur är rena humbugen. De är motståndare blott till proletariatets diktatur, men *den som är motståndare till proletariatets diktatur, han är anhängare till bourgeoisins diktatur*.

Ytterst betecknande för Amsterdaminternationals ledare är deras försök att kalla sig icke endast socialister utan till på köpet ”revolutionära” socialister. Så förklarade detta förbunds sekreterare, Timmen, i sitt nyligen i Prag hållna referat (se ”Freiheit”, 15. okt. 1920): ”Vår International är revolutionär och socialistisk. Icke i ord, men i handling. Därför måste man respektera oss även i Washington (1) ... I dag äger arbetarklassen mera frihet och kämpar för produktionsmedlens socialisering... Vi stå i dag så starka, att även om ett krig skulle utbryta, så vore vi i stånd att förhindra det genom internationell storstrejk ... Vi vill socialismens förvärligande, men för detta ändamål måste vi organisera och till socialistiskt medvetande uppfostra de arbetare, som först under kriget ställt sig på vår sida. Revolutionen kan genomföras även med tillhjälp av analfabeter, men att hålla den vid liv är blott möjligt under

medvärkan av ett upplyst och disciplinerat proletariat. Vårt internationella arbete vill vi utföra i gemenskap med de ryska kamraterna. Vi kämpar för upphävandet av blockaden mot Ryssland, vi räcker de ryska kamraterna vår öppna hand och förklarar oss villiga att lära av dem. Men hittills har de ryska kamraterna icke velat taga emot vår utsträckta hand utan skymfat oss. De vill icke sluta sig till vår International; de vill rent av tillintetgöra den. Vi har hittills tegat, men vill man utmana oss till strid, skall vi stå redo att upptaga kampen, om också med blödande hjärtan." Dessa Fimmens förklaringar är mycket intressanta. De är för oss en nyckel till förslåendet av nutidens reformistiska professionalism. Produktionsmedlens socialisering är visserligen en socialistisk paroll, men vägen till helvetet är ju stenlagd med goda paroller och med goda föresatser. Frågans kärnpunkt ligger däri: på vilken väg skall produktionens socialisering förverkligas? Genom kompromisser med bourgeoisin, eller genom bourgeoisins störtande? På denna ytterst viktiga fråga ger Fackföreningsinternationalens hela värksamhet det enda svaret: produktionens socialisering kan framgå såsom resultat ur kompromissen med bourgeoisie — under det att vi representerar den ståndpunkten, att socialiseringen kan förverkligas först efter bourgeoisins störtande på våldets väg och efter upprättandet av proletariats diktatur. Är det möjligt att förena dessa båda ståndpunkter? På intet sätt. Ty vi genomlever en tid, då socialismen icke är en abstrakt teoretisk fråga utan en konkret taktikfråga. Proletariatet måste segra i hård klasskamp, i annat fall kastas mänskligheten århundraden tillbaka. Vad nytta har proletariatet av socialismens bekännelse med läpparna? Vart leder väl de vidlyftiga programmen och de tvetydiga förklaringarna? De är blott ett medel att bedraga massorna. Fimmen påstår, att Fackföreningsinternationalen i Amsterdam räknar 27 miljoner medlemmar och att Amsterdaminternationalen har makten att medelst generalstrejk förhindra ett krig. Detta är en statistisk vrångbild. Till de 27 miljonerna hör såväl revolutionära som reformistiska fackföreningar, d. v. s. element, som neutraliserar varandra i striden. I Tyskland finnes det visserligen 81/2 miljoner medlemmar; men bland dessa 81/2 miljoner finnes det konservativa och t. o. m. reaktionära element, så att det är omöjligt att tillsammans med dem genomföra en socialisering. Gör man en beräkning över det verkliga antalet fackligt organiserade arbetare, som är anhängare till Internationella Fackföreningsfederationens taktik och program, subtraherar man i varje land den revolutionära minoriteten, så minskas denna siffra på 27 miljoner åtminstone med hälften. Det stora antalet betyder överhuvud taget intet alls, ty de aritmetiska storheterna är värdelösa i samma mån, som de är odugliga till kamp, i samma mån som sinnet för det nationella hos många, isynnerhet hos ledarna, överflyglar sinnet för det internationella. Illusioner är till ingen nytta. Funnes det i hela Europa 27 miljoner verkligt organiserade och klassmedvetna arbetare, så vore socialismens problem redan löst. Det är blott sorgligt, att reformismens och borgfredens idéer ännu härskar bland så många miljoner organiserade fackföreningsmedlemmar, men så länge dessa för Fimmens, Jouhaux', Oudegeests och Legiens hjärtan så dyrbara idéer ännu omhuldas inom fackföreningarna, kan man bestämt påstå, att ingen internationell, mot kriget riktad strejk är möjlig.

Fimmen säger sig vilja vara de ryska kamraternas vän, att han räcker dem sin hand, som de dock icke vill ta emot. Ännu har de ryska kamraterna icke visat tillbaka någon enda hand, som räcks dem, och de står redo att bli vän med envar, som kämpar vid den sociala revolutionens front. Om vi tillbakavisar en hand, som sträcker mot oss, så sker detta blott i det fall, att man uppmanar oss att tala om socialisering utan att göra något till dess förverkligande, om man föreslår oss borgfred i stället för klasskamp, om man föreslår oss att på det internationella området utföra något, som redan har lidit skeppsbrott på det nationella, korteligen sagt, om man i stället för socialistiskt bröd bjuder oss reformistiska stenar.

Vi för icke kamp mot enskilda personer utan mot ett program, en taktik och en hel ideologi, och därför blir den mot oss utsträckta handen hängande i luften. Ingen kompromiss, ingen

överenskommelse är möjlig med dem, som tror sig finna de sociala problemens lösning i kompromiss med bourgeoisin. Ihärdig och hård kamp för att invärka på massorna och erövra fackföreningarna, revolutionera dem och omskapa dem till verktyg för den sociala revolutionen — detta är varje enskild revolutionärs, varje enskild kommunist's uppgifter.

Därifrån härrör sig vårt fientliga uppträdande mot Internationella Fackföreningsförbundets hela ideologi och hela politik. Därför sätter vi en internationell fackföreningsorganisation, som representerar klasskampens ståndpunkt, såsom motsats till den organisation, som uppträder till försvar för borgfreden. Men nu kommer folk, som säger: grundandet av en ny internationell förening är det samma som en klyvning av fackföreningsrörelsen. Är det så, att vi en gång för alla förklarar oss vara motståndare till en klyvning av fackföreningarna, så är följande fråga berättigad: av vilken orsak vill ni splittra Amsterdaminternationalen? Vore det icke bättre att kvarstå i den samma, draga vänsterelementen på er sida och förfäkta edra idéer inom denna International? Därpå svarar vi: vi kvarstår i de organisationer, som representerar massorna, och uppfordrar därför revolutionärerna att icke upplösa förbunden och att icke utträda ur de nationella föreningarna. Även vi är motståndare till fackföreningarnas utträde ur de fackliga centralerna., såsom det skedde i Frankrike, då syndikatförbundet i departementet Bouche du Rhône utträdde ur Allmänna Arbetskonfederationen. Vidare är vi emot förbundens utträde ur sina internationella föreningar. Metallarbetare, textilarbetare, gruvarbetare o. a. är absolut förpliktade att vara anslutna till sina internationella föreningar. Men Amsterdamledarna har intet gemensamt med arbetarklassen. De utgör en politisk stab, de återspeglar II Internationalens sämsta egenskaper. Proletariatet är icke i behov av en dylik stab, som blott skadar proletariatet och därför måste avskaffas.

Då vi påpekade, att Amsterdaminternationalen var en dålig fackföreningsupplaga av II Internationalen, fick vi det svaret, att intet sammanhang funnes mellan dessa båda organisationer, att Fackföreningsinternationalen är en självständig organisation och icke står i något organisationssammanhang med II Internationalen. Men i själva verket finnes ett sammanhang och det till på köpet ett mycket intimare sammanhang, än många tror. II Internationalens senaste kongress, som hade sitt säte i Geneve, hade till ordförande en av den engelska fackföreningsrörelsens mest ansedda ledare, Tom Shaw, vilken, som Adolf Braun påstår, med stor takt ledde kongressens förhandlingar. Den tyske socialdemokraten talar icke om för oss, hur Tom Shaws takt yttrade sig, men vi har mycket väl reda på, hur det förhöll sig: kongressen var sammansatt av misströstande nationalisterna och tillgivna anhängare till de borgerliga regeringarna; atmosfären var därför mättad med nationalistisk giftånga, och det minsta oförsiktiga yttrande kunde framkalla en nationalistisk storm. Tom Shaw undvek skickligt alla blindskär och förde kongressen lyckligt och väl i hamn, denna kongress, som svek t. o. m. de tillbakablivna arbetarnas förhoppningar på internationell solidaritet. För kongressens deltagare stod det klart, att II Internationalen var en död organisation; men då kom Vandervelde på den lysande idén att förlägga II Internationalen till London och åt det Engelska Arbetarpartiet, II Internationalens starkaste parti, överlämna ledningen av de skeppsbrutna socialpatrioternas internationella politik. . De engelska Trade-Unions, som koncentrerat sig i Arbetarpartiet, har på detta sätt kommit att utgöra II Internationalens grundstomme.

När Amsterdaminternationalen kommit till insikt om, att dess läge började bli allt sämre, så kom även denna internationals ledare på samma lysande idé som Vandervelde. Det måste inskjutas, att de engelska fackföreningarna handskats ganska hårdhänt med Amsterdaminternationalens ordförande, Appleton. I egenskap av ledare för Engelska Arbetarpartiet, som omfattar ungefär 1/6 av Englands organiserade arbetare, var han de engelska fackföreningarnas representant i Amsterdaminternationalen. På de engelska fackföreningarnas senaste kongress i Portsmouth, den 6-9. september, företogs enligt "Daily Herald's" sätt att

uttrycka sig en "blindtarmsoperation". Kongressen uttalade sitt skarpa Ogillande av den arbetarfientliga politik, som bedrevs av Appleton, vilken skrev de föraktligaste artiklar mot de ,strejkande kolgruvarbetarna, sant beslöt frångå den organisation, vars ledare Appleton är, rätten att låta sig representeras inom det fackligt organiserade engelska proletariatet. Vidare beslöt kongressen tillerkänna de engelska fackföreningarna rätten att delta i Internationella Fackföreningsförbundet genom av kongressen fastställda organ. Till följd av ovannämnda operation befann sig Amsterdaminternationalen i ett ganska prekärt läge: dess ordförande Appleton hade fått smisk, och av vem? Jo, av de moderata engelska Trade-Unionisterna. Man måste hitta på en utväg, och denna fann man i den till den 23. november 1920 till London inkallade kongressen, där den frågan kont på tapeten, om man icke borde förlägga fackföreningsrörelsens internationella central från Amsterdam till London. På detta sätt blir de engelska Trade-Unions, som övertagit den otacksamma uppgiften att ingjuta nytt blod i II Internationalens ådror, samtidigt också Amsterdaminternationalens räddare. Nu bortfaller alltså motsatsförhållandet mellan det stora Moskva och det lilla Amsterdam, och alternativet får uppställas sålunda: Moskva eller London?

Den tyska fackföreningsrörelsen, som förutsett en dylik sakernas vändning, har redan börjat belysa frågan "Moskva eller London? Detta motsatsförhållande framställes mycket gärna av den tyska fackföreningsrörelsens ledare; de ställer oss ryssar emot de engelska Trade-Unions gamla beprövade taktik. Nå, vi nekar ingalunda en sådan motsatsställning; översatt på den nuvarande sociala kampens språk lyder frågan: reformism eller revolutionär socialism, klasskamp eller borgfred, social revolution eller social reaktion, proletariatets diktatur eller bourgeoisins diktatur? Det ryska proletariatet, följaktligen också dess fackföreningar, har, under sin treåriga kamp mot reformism och världsimperialism bevisat, att den väg på vilken de slagit in, är den lätta. Om hela världens reformister ställer Moskva såsom motsats först till Geneve, sedan till Amsterdam och nu till London, med anförande av det skälet, att de icke är villiga underordna sig Moskva, så låter sig detta förklara därigenom, att de betraktar den ryska revolutionen såsom en den största fara för sitt program och sin taktik. Vi tvivlar icke ett enda ögonblick på, vem som skall segra i denna strid, Moskva eller Amsterdam, med andra ord sagt: revolutionen eller reaktionen. Men emedan revolutionen är oundviklig. är Moskva säkert på segern.

I synnerhet i Tyskland och Frankrike slår man nu för tiden stort allarm om "Moskvas diktatur. Men hur var det inom den internationella socialistiska och fackföreningsrörelsen före kriget? Vid den tiden var det Tyskland, som utövade diktaturen. Varför? Emedan det tyska partiet och de tyska fackföreningarna var de ojämförligt starkaste. De besjälade den internationella arbetarrörelsen, de var dennas andliga ledare, och härigenom var det, som de tyska socialdemokraternas och de tyska fackföreningarnas diktatur uppstod. Nu för tiden är det den ryska revolutionen, som besjälar hela den internationella arbetarrörelsen, därav uttrycket "Moskvas diktatur". I själva verket existerar ingen diktatur av enskilda personer, men väl *revolutionens diktatur*. Och detta är oundvikligt. Åstadkom en social revolution hemma hos er, säger vi till tyskar, engelsmän och fransmän, så är det ni, som kommer att intaga den ledande ställningen. Men tills delta sker, är allt prat om Moskvas diktatur en ovärdig demagogi.

A. LOSOVSKIJ.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)